

La vida és una aventura fantàstica!

En Ferran Canet Torra, fill de pares manresans, va néixer a Barcelona. Es va dedicar a la docència. Va estar treballant al Líban i recentment va acabar els estudis de Teologia i va ser ordenat prevere el passat 14 de maig.

20/05/2011

En Ferran Canet Torra, fill de pares manresans, va néixer a Barcelona, el 6 d'abril de 1974. Va estudiar a l'Escola Santa Anna, després a

l'Escola Pia, i al Jaume Bofill de Barcelona. Llicenciat en Comunicació Audiovisual (UOC) i Mestre de Primària (UB), es va dedicar a la docència. Va estar treballant al Líban durant tres anys. I, recentment va acabar els estudis de Teologia (Universitat de Navarra) i va ser ordenat prevere el passat 14 de maig.

La vida està plena de sorpreses...

La vida és una aventura fantàstica!! És una aventura entrar en una classe amb 25 alumnes de 8 anys; o de 16... És una aventura formar part d'una família nombrosa. És una aventura viure al Líban tres anys. I ara, és una nova aventura l'ordenació sacerdotal. Però no ho faig perquè m'agradi l'aventura... T'imagines!!

Diu que va estar al Líban. Deu ser una cultura molt diferent a la nostra...

El Líban és un món que val la pena conèixer. Segurament l'experiència en aquelles terres ha fet que procuri evitar les generalitzacions. Posar a milions de persones sota la mateixa etiqueta és útil per a presentar una notícia, però també per a provocar una desinformació alarmant. Amb expressions com "Occident", "Països àrabs" i similars estem simplificant massa les coses.

Què ha après d'aquells tres anys al Líban?

Un pot pensar en el Líban i imaginar-se camells i desert. Doncs no... Neu, esquí, i una gent fantàstica. Amb alguns problemes, com a tot arreu! Però se'n poden aprendre moltes lliçons. La primera, la va resumir el nou beat Joan Pau II en una frase que ha fet fortuna: "el Líban és més que un país. És un missatge". Allà he pogut veure un musulmà participant en recessos espirituals organitzats

per l'Opus Dei; veus com la immensa majoria de la gent, tingui la fe que tingui, respecta les creences dels altres. Els problemes que hi ha, en contra del que a vegades pot semblar, no són, en realitat, problemes religiosos, sinó més culturals i socials.

S'ha dedicat a l'educació durant una bona colla d'anys. Què en pensa dels joves d'avui?

Durant uns quants anys vaig col·laborar en l'educació de gent jove fora de l'àmbit escolar, i allà va començar a canviar la meva manera de veure l'educació. Fins al punt de pensar que possiblement hi ha poques professions tan importants com la dels mestres. I així vaig acabar llançant-me a l'aventura de l'educació. I han estat, sense cap mena de dubte, de les millors coses que he fet. Els joves, casi per definició, són bombes amb potes. Són

capaços de fer coses enormes, si tenen al costat gent que els ajudi. Estic fart de sentir gent que es queixa dels joves! Si els joves són com són és perquè els pares, els mestres, els governants, els periodistes... són com són!

I doncs?, què caldria fer?

Se'ls ha de deixar créixer, madurar, prendre responsabilitats, etc. Però això no es pot fer si els pares no estan a casa. Als joves no se'ls pot deixar sols. He tingut tracte amb joves de Barcelona, Terrassa, Manresa, Igualada, Beirut... i la base és la mateixa. Si se'ls demana, si s'exigeix, normalment responen amb molta més empenta i generositat del què es pensa.

Per qui resarà a la seva primera Missa?

Intencions de la primera Missa...!? Buff!! No acabaria!!! Pensa que des

de fa anys he anat guardant les llistes d'alumnes, de companys de feina...

Però la *pole position* està bastant definida: el Sant Pare, i el Prelat de l'Opus Dei, que és qui m'ha conferit l'ordenació, qui m'ha cridat al sacerdoci. I els altres "culpables" de la meva ordenació, començant pels pares (la mare estarà en primera fila, però de manera encara més discreta del què ens ha ensenyat durant molts anys!), germans, i tantíssima gent que des de fa mesos resa especialment per als nous sacerdots... I un comença a pensar en els sacerdots que va conèixer de petit, en els estius passats al costat dels avis a Manresa, en els professors i en tanta gent que ha anat posant els seus "granets".

I ara començarà una nova aventura...

El sacerdoci apareix, en part, com molt proper a la feina del mestre. La

diferència és que, si ja aleshores calia ser delicat, ara la veritat és que fa molt de respecte. Ser instrument del perdó de Déu! Renovar el sacrifici de la Creu! És un repte que supera absolutament les possibilitats personals, i només si un es posa en les mans de Déu, i de la seva Mare pot tenir alguna esperança d'arribar a ser útil de debò!

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/la-vida-es-
una-aventura-fantastica/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/la-vida-es-una-aventura-fantastica/) (08/08/2025)